

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28 marca 2013 roku powódka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. kwoty 1.620,06 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 sierpnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż dochodzona kwota stanowi odszkodowanie należne jej na podstawie umowy cesji wierzytelności od pozwanej jako ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody. Odszkodowanie to obejmuje koszty najmu przez poszkodowanego auta zastępczego w okresie naprawy pojazdu uszkodzonego w wyniku kolizji drogowej, której sprawca ubezpieczony był w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń (pozew, k. 3-4).

Sprzeciwem pod nakazu zapłaty pozwana (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. zaskarżyła nakaz zapłaty w całości, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż nie kwestionuje: faktu szkody, jej zakresu jak i sposobu jej naprawienia. W związku z tym pozwana wypłaciła stronie powodowej odszkodowanie za koszt wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 607,52 zł. Pozwana zakwestionowała czas trwania naprawy pojazdu poszkodowanego, a w konsekwencji także okres najmu pojazdu zastępczego. Pozwana podniosła również, iż żądanie zapłaty podatku VAT wskazanego na fakturze na przeczek powódki jest niezasadne, gdyż powódka nabyła dochodzoną wierzytelność w drodze przelewu, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a skoro tak, ma prawo do odliczenia podatku VAT (sprzeciw, k. 41-43).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 maja 2012 roku doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący współwłasność R. M. i M. M.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S..

(dowód: okoliczność bezsporna)

W dniu 20 maja 2012 roku zgłoszono szkodę w pozwanym zakładzie ubezpieczeń, a w dniu 29 maja 2012 roku dostarczono do serwisu kalkulację naprawy wykonaną przez ubezpieczyciela. W dniu 4 czerwca 2012 roku przyjęto pojazd do serwisu, a w dniu 6 czerwca 2012 roku serwis zgłosił konieczność zatwierdzenia nowej, sporządzonej przez niego kalkulacji naprawy. W dniu 11 czerwca 2012 roku dostarczono do serwisu zatwierdzoną kalkulację naprawy i w tym samym dniu rozpoczęto naprawę. Naprawa pojazdu została zakończona w dniu 15 czerwca 2012 roku i w tym samym dniu pojazd odebrano z serwisu.

(dowód: arkusz naprawy pojazdu najemcy, k. 22)

W okresie od dnia 4 czerwca 2012 roku do dnia 15 czerwca 2012 roku M. M. korzystał z pojazdu zastępczego marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) najętego od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na podstawie umowy najmu (...) nr (...) z dnia 4 czerwca 2012 roku. Wysokość czynszu wyniosła 2.227,58 złotych brutto.

(dowód: umowa najmu (...), k. 15-18; control card, k. 21; pełnomocnictwo, k. 23; faktura VAT, k. 27; oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń, k. 20; oświadczenie współwłaściciela pojazdu, k. 24; oświadczenie najemcy, k. 25; cennik, k. 34)

Na podstawie umowy cesji wierzytelności z dnia 4 czerwca 2012 roku M. M. przelał na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wierzytelność – prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego w (...)

spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., przysługującą mu w związku ze szkoda komunikacyjną z dnia 19 maja 2012 roku, likwidowaną przez E. Hestia.

(dowód: umowa cesji wierzytelności z dnia 4 czerwca 2012 roku, k. 19; pełnomocnictwo – k. 23)

W dniu 28 czerwca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 2.227,58 złotych brutto tytułem kosztów najmu auta zastępczego marki S. (...) o nr rejestracyjnym (...). Stawka za dzień najmu pojazdu wyniosła 164,64 zł netto, tj. 202,50 złotych brutto.

(dowód: faktura VAT nr (...), k. 27)

Pismem z dnia 3 lipca 2012 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wezwała (...) spółkę akcyjną z siedzibą w S. do zapłaty kwoty 2.227,58 złotych. Pismo to zostało doręczone w dniu 9 lipca 2012 roku.

(dowód: pismo z dnia 3 lipca 2012 roku, k. 28-31; zwrotne potwierdzenie odbioru, k. 32)

Pismem z dnia 31 lipca 2012 roku (...) spółka akcyjna z siedzibą w S. poinformowało o wypłacie odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w kwocie 607,52 złotych brutto.

(dowód: pismo z dnia 31 lipca 2012 roku – k. 33)

Technologiczny czas naprawy samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) powinien wynosić 2 dni robocze. Konieczny, niezbędny i uzasadniony czas naprawy samochodu marki V. (...) o nr rej. (...) powinien wynosić 9 kolejnych dni kalendarzowych, zaś pojazd po naprawie mógł być wydany w dniu 14 czerwca 2012 roku.

(dowód: opinia biegłego sądowego R. R., k. 82-97; ustne wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie w dniu 11 kwietnia 2014 r., k. 118-119)

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na okolicznościach przyznanych przez drugą stronę (okolicznościach niespornych), dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy oraz opinii biegłego sądowego R. R..

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art.3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Zgodnie z art. 659 § 1 k.c. przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nie oznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Z kolei, zgodnie z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem

mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Zatem w sytuacji zaistnienia szkody ubezpieczyciel odpowiadający z tytułu ubezpieczenia OC z sprawcą szkody obowiązany jest do jej naprawienia w całości. Ta zasada odnosi się również do kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, oczywiście w zakresie, w jakim pozostają one w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem wywołującym szkodę, w tym wypadku z kolizją drogową.

W przedmiotowym procesie pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych zdarzenia, swojej odpowiedzialności (co do zasady) za wyrządzoną szkodę oraz ważności i skuteczności umów najmu pojazdu zastępczego i cesji wierzytelności. Pozwana wnosząc o oddalenie powództwa podniosła zarzut zbyt długiego czasu naprawy (a tym samym zbyt długiego okresu najmu pojazdu zastępczego). Pozwana kwestionowała również zasadność żądania zapłaty podatku VAT na rzecz powódki, wskazując, iż powódka nabyła dochodzoną wierzytelność w drodze przelewu, w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, a skoro tak, ma prawo do odliczenia podatku VAT.

Zarzut pozwanej, że odszkodowanie nie powinno obejmować kwoty podatku VAT okazał się niezasadny. W zakresie możliwości dochodzenia przez powódkę odszkodowania w kwocie brutto, tutejszy Sąd podzielił stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w uchwale z dnia 14 września 2006 roku, (III CZP 65/06, OSNC 2007/6/83), zgodnie z którą dokonanie przelewu wierzytelności o naprawienie szkody powstałej w związku z ruchem pojazdu mechanicznego, przysługującej wobec osoby objętej obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, przez poszkodowanego niebędącego podatnikiem podatku od towarów i usług, na rzecz takiego podatnika, nie wpływa na zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela. Tym samym, skoro poszkodowany był uprawniony do odszkodowania w kwocie brutto, powódka jako cesjonariusz uprawniony jest do dochodzenia od pozwanego odszkodowania w takiej samej wysokości, niezależnie od tego, czy nabyła wierzytelność w ramach prowadzonej działalności gospodarczej.

Odnosząc się do zarzutu niewykazania przez powódkę wysokości roszczenia należy podkreślić, iż co do zasady, zdaniem Sądu, uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego obejmuje okres od dnia przekazania samochodu do warsztatu do dnia wydania pojazdu po naprawie. W konsekwencji, to na pozwanej spoczywał ciężar wykazania podnoszonych przez nią twierdzeń, że uzasadniony czas naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe poszkodowanej był krótszy i pojazd nie musiał przez cały ten okres znajdować się w warsztacie naprawczym, a tym samym, poszkodowany nie musiał korzystać z samochodu zastępczego przez okres 11 dni. Pozwana celem wykazania powyższego zgłosiła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej i wyceny pojazdów na okoliczność ustalenia uzasadnionego czasu naprawy uszkodzonego pojazdu.

Jak wynika z pisemnej opinii biegłego sądowego R. R., technologiczny czas naprawy samochodu marki V. (...) powinien wynosić 2 dni robocze. Natomiast uzasadniony i konieczny czas naprawy powypadkowej powinien wynosić maksymalnie 9 dni. Serwis otrzymał kalkulację naprawy po dokonaniu dodatkowych oględzin przez ubezpieczyciela, następnie po 3 dniach sporządził własną kalkulację, natomiast zgodnie z opinią biegłego na takie czynności powinny wystarczyć 2 dni. Zatem serwis dopuścił się jednodniowej zwłoki w sporządzeniu własnej kalkulacji naprawy, dlatego należało przyjąć, że napawa powinna zakończyć się w dniu 13 czerwca 2012 roku, a wydanie pojazdu po naprawie powinno nastąpić w dniu 14 czerwca 2012 roku.

Opinia ta jest opinią logiczną, jasną i konsekwentną. Po złożeniu przez biegłego ustnych wyjaśnień żadna ze stron opinii nie kwestionowała, nie wносиła o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej lub dowodu z opinii innego biegłego.

W konsekwencji jako uzasadniony czas naprawy pojazdu. Sąd uznał okres od dnia 4 czerwca 2012 roku do dnia 14 czerwca 2012 roku, który to okres był wystarczający z punktu widzenia technologicznego oraz faktycznego czasu naprawy do dokonania naprawy i wydania po naprawie pojazdu V. (...). Był to okres o 1 dzień krótszy niż faktyczny czas najmu pojazdu zastępczego. W związku z tym uzasadnione było żądanie zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za 10 dni, tj. kwoty 2.025,07 złotych brutto (10 razy 164,64 złotych plus 23% podatku VAT). Biorąc pod uwagę, że przed procesem pozwana zapłaciła kwotę 607,52 złotych, uzasadnione było żądanie w zakresie kwoty 1.417, 55 złotych.

O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c. który przewiduje możliwość żądania odsetek przez wierzyciela za czas opóźnienia jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Mając na uwadze, że wezwanie do zapłaty doręczono pozwanej w dniu 9 lipca 2012 roku, uzasadnione było żądanie zasądzenia odsetek od dnia 20 sierpnia 2012 roku.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie powołanych wyżej przepisów, orzeczono jak w punkcie I i II wyroku.

Rozstrzygając o kosztach procesu Sąd oparł się na dyspozycji przepisu art. 100 k.p.c. i dokonał stosunkowego ich rozdzielenia. Powódka wygrała sprawę w zakresie, w jakim powództwo zostało uwzględnione, zaś pozwana w części, w jakiej Sąd oddalił powództwo. W konsekwencji, powódka wygrała proces w 87,50 %. Stosownie do przepisu art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art 99 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (radcę prawnego) zalicza się wynagrodzenie i wydatki jednego adwokata (radcy prawnego), koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Wydatki poniesione przez powódkę w niniejszej sprawie sprowadzają się do: wynagrodzenia pełnomocnika należnego stosownie do § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w kwocie 600 zł, opłaty stosunkowej od pozwu w wysokości 82 zł oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł (łącznie 699 zł). Pozwana poniosła zaś koszty procesu w wysokości 1.617 zł (minimalna stawka zastępstwa procesowego - 600 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 złotych, zaliczka na opinię biegłego – 1.000 zł). Ponadto do kosztów procesu zaliczyć należy poniesione tymczasowo z sum Skarbu Państwa wydatki na opinię biegłego w kwocie 321 złotych. Koszty procesu wyniosły łącznie 2.637 zł. Powódka wygrała proces w 87,50%, a więc pozwana powinna ponieść 87,50% kosztów procesu, tj. kwotę 2.307,37 złotych. Ponieważ pozwana poniosła kwotę niższą, tj. 1.617 złotych, powinna zapłacić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 321 złotych (na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), a na rzecz powódki kwotę 369,37 złotych.

Zarządzenie: odpisy uzasadnienia doręczyć pełnomocnikom stron.